

af mit Kjøb og Blod af mit Blod. Jeg staar paa ingen Maade ene med den. Jeg kan nævne utallige Statsmænd i alle Lande, Mænd baade fra Høire og Venstre, som have tilegnet og udtalt sig for denne Grundsaetning. Den parlamentariske Sandhed maa gjennebrænge af sig selv Nationen. Et er at anerkjende en Sandhed, og et Andet er at vælge Tiden for Sandhedens Gjennemførelse; i den Henseende var jeg aldeles enig med min Kjøer, afdøde Ven Oberst Tscherning, at vi skulde i Begyndelsen af vort konstitutionelle Liv se paa Sagerne, skulde tage selv mod det mindste Fremskridt, naar det gik i den Retning, hvori vi selv vilde hen. Det var det Vaand, der bandt os sammen. Da derfor Parlamentarismens Banner blev heiset af Venstre, saa troede jeg ikke, at Tiden den Gang var kommen. Jeg troede, det var for tidligt, jeg troede ikke, at denne store Sandhed saaledes havde gjennebrængt alle Samfundslag, at det var muligt at føre den igjennem. Deraf vil det ærede Medlem kunne forklare sig mine Udtalelser i Moskilde. Hos mig er der i saa Henseende indtruffet et Omflag, og jeg skal gjøre Rede for dette Omflag. Paa den ene Side saae jeg, efter at Parlamentarismens Banner var heiset, at Oplosning og gjentagen Oplosning og atter Oplosning ikke førte til Noget, men at man vedblev at hænge fast ved den med uroffelig Trost, og paa den anden Side begjir Ministeriet efter min Opsattelse en Urigtighed, der ikke kunde Andet end svække det. Det vedtog en provisorisk Finantslov, vedtog den uden Nødvendighed. Det kunde have faaet en midlertidig Finantslov, derjom det havde villet. Herved svækkedes efter min Opsattelse den politiske Modstandskraft, som Ministeriet havde. Dette bevirkede min forandrede Holdning til Spørgsmaalet om Gjennemførelsen af Parlamentarismen. — Der er blevet talt om Kjøbenhavn's Befæstning. Jeg vil tale rent ud; saa længe Verden har staaet, saa langt vi gaa tilbage i Tiden, og følge vi Tiden ned gjennem Middelalderen og lige til de allerneueste Tider, finde vi, at hvert Folk har søgt at værne om sin Frihed og Uafhængighed ved Befæstninger. Befæstningerne have antaget meget forskjellig Skikkelse til de forskjellige Tider, men man finder dem til alle Tider. Jeg vil derfor bede Dem om at være barmhjertige imod Fædrelandet. Thi efter mit Skjøn ville De, ved at modsætte Dem Befæstningsagen, gjøre Fædrelandets Fremtid mere usikker, og jeg vil bede Dem om at være barmhjertige mod Deres egne Sønner, Deres eget Kjøb og Blod, thi ogsaa derfor sørge andre Nationer, at der, naar de have

været i Kamp, er et Sted, hvor de kunne trække sig tilbage, derjom de skulde blive slagne. Denne Sandhed er saa stor, at hvis De stode den Sandhed fra Dem, stoder De med det Samme Magten fra Dem.

Jeg har endnu kun et Par Ord til den høitærede Finantsminister, som jeg maa talke for de Oplysninger, han har givet mig. Jeg har et Ønske, der vedrører den nærværende Tid, et Ønske, der vedrører det næste Finantsaar. Mens vi nu saaledes have siddet her og snakket sammen, hvad er saa flet? Bæk er Balancen! Den er gaaet sin Vej. Op af denne Afgrundsbrønd, § 28, er der allerede steget saa mange Skikkelser, at væk er Balancen, og den høitagtede Finantsminister har underrettet os om, at der vil stige endnu flere saadanne Skikkelser frem af den samme Afgrundsbrønd, og at Underbalancen vil blive endnu langt større, end der for Diebliffet er Udsigt til. Jeg har nu den Bøn — den angaar dette Finantsaar — om den høitagtede Finantsminister, naar han er færdig, naar han har fremsat alle de Lovforslag, som have en finantsiel Betydning, da vil komme og sige til os: Summa Summarum, altsaa forlanger jeg saa og saa Meget, altsaa bliver der saa stor en Underbalance, og den vil jeg dække paa den og den Maade. Det forekommer mig, at vi efter Grundloven have Ret til at bede derom, thi Grundloven foreskriver jo, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter. Og saa vilde jeg ønske, at i næste Finantsaar denne § 28 ikke længer stod med disse Prikker, men bestemt udslydt. Tænk Dem, mine Herrer, hvorledes det vilde komme til at se ud, hvis der nu var noget Smitende ved § 28, som jo er af en ganske uendommelig Bestaaenhed, hvis den efterhaanden ogsaa smittede de andre Paragrafer i Finantsloven, hvis der f. Ex. kom til at staa: Til Finantsministeriet bevilges saa og saa Meget, og saa lutter Prikker, og saaledes efterhaanden alle Paragraferne kom til at bestaa af Prikker. Kunde man saa sige, at Grundlovens Bud var efterkommet, at der skal forelægges et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter? Ja, naar man ser det gjenneført med Hensyn til alle Paragrafer, finder man det forkasteligt; men hvad der er forkasteligt hos alle Paragrafer er ogsaa forkasteligt med Hensyn til § 28. Jeg tror derfor virkelig, at det vilde være i Grundlovens Aand, om det blev paafet, at man samtidig med Finantsloven tillige fik alle de Love, der kunne have en finantsiel Betydning, og at vi saaledes fik et virkeligt Overslag og ikke et saadant kun synligt Overslag, som er aldeles i Strid med det virkelige, usynlige